

Krev Imuriv

RENÉE AHDIEHOVÁ

Kamkoli se Rhone vrtnul, noční můry ho následovaly.

Bezbarví tvorové, které neviděl nikdo kromě něj, se plížili po jeho boku. Šeptali. Ze všech stran kolem sebe cítil jejich chladný dech. Někdy jejich mumlání rozuměl. *Co jsi zač?* Nikdo. *Co jsi dokázal?* Nic. Jindy mluvili zapomenutým jazykem nějaké vzdálené galaxie. Jazykem světa, který Rhone znal jen z hodin dějepisu. Světa, o němž se jeho rodiče také bavili jenom šeptem.

Noční můry se často objevovaly ve stínech. V koutech zalitých inkoustově černou tmou. Ale to se podle něj dalo očekávat.

Koneckonců, noční můry jsou stvoření tmy.

Co Rhone *nečekal*, bylo, že je kolem sebe ucítí i za bílého dne. I v pomíjivých okamžicích štěstí se plazily otvory kolem jeho srdce a prolézaly do všeho, na co narazily.

Až už nakonec neviděl nic jiného než je.

Úsměv jeho sestry nebyl úsměv, ale škleb. Když se na něj zádíval otec, nebylo to s láskou, ale s odsudkem.

A jeho matka? Pro matku Rhone nikdy nebude nic jiného než vzpomínka.

Vzpomínka na všechno, co kdysi bylo.

Vzpomínka na ženu, které kdysi říkala matka. Ženu, kterou Rhone připomínal, držením těla i povahou.

Vzpomínka na zrůdu, která zničila všechno, na co sáhla.

Aniž by se ohlédl, opustil Rhone vřelou zábavu rodinné večeře přesně tak, jak to v poslední době mívával ve zvyku. Nechtěl se tím nikoho z přítomných dotknout, prostě to tak dělal. Večírky pořádané pod slavným praporem rodiny Imuriv byly jiné než oslavy v jiných urozených rodinách Oranitu; ty, které organizovala jeho rodina, nikdy nebyly nevkusné. Vždycky na nich byla spousta přátel, jídla a smíchu a často byly završené vyprávěním o husarských kouscích, které zamlada podnikala jeho matka.

Když Rhone procházel zakřivenou chodbou, padlo mu oko na odraz vlastní tváře, jak se na něj šklebí z oblého povrchu bílé stěny po jeho pravé ruce.

Přestože se jeho matka snažila ze všech sil, Rhone dobře věděl, že večírky, které pořádala, ani zdaleka nejsou pro každého. Pokaždé cítil, že jeho přítomnost není nutná a v podstatě ani vítaná. Oslavy byly vkusné, evidentně měly odrážet postavení jejich rodiny. Na ledové planetě Isqandii, a zvláště v jejím trpytivém hlavním městě Oranitu, nebylo jediné dítě, které by neznalo rodinu Imuriv.

Většina lidí si to jméno pamatovala v dobrém. Koneckonců Rhoneho matka byla celkem oblíbená, přes všechno, co se šuška-lo o její minulosti. Jako vládkyně Oranitu nastolila na celé ženami ovládané planetě bezprecedentně dlouhé období míru.

Byli tu ovšem i tací, kteří jméno Imuriv... neměli tak rádi.

V jejich očích bylo spojené s vraždou. S tím nejhorším válečným utrpením.

Jméno zavánějící prastarou, nevyzpytatelnou magií.

Jak Rhone postupoval dál chladnými, potemněnými chodbami ledové pevnosti své rodiny, sílil všude kolem povědomý hukot strojů. Byl monotónní a uspávající. Rhone, napůl ztracený

v tichém hučení, se na chvíli zastavil a přemýšlel o tom, jakou vládkyní byla jeho babička pro ty, které milovala.

Jaká to byla žena. Jaká královna. Jaká to asi byla matka, než ji vlastní dcera nechala popravit za válečné zločiny, jichž se dopustila.

Bylo zvláštní, jak často se babička v poslední době objevovala v Rhoneho snech. Zdálo se mu o nečekaném zúčtování. O krvi a slávě. O věcech, které se nikdy nemohly stát.

Aspoň ne jemu. A nikomu jinému z Isqandie.

Rhone zaslechl, jak se otevírají skleněné dveře. Ohlédl se za společností na slavnostní večeři. Sluha v pestrobarevném stejno-kroji roznášel hostům jeho rodiny nápoje. Za ním se nesl další tác s jídlem. Cinkání sklenic a rozpustilý smích se šířily chodbou a lákaly ho zpět. Pobízely ho, aby zaujal své místo po matčině boku. Když zaváhal, dveře se rychle zavřely. Z veselí a smíchu byla najednou jen vzpomínka. Byly pryč.

Rhone se otočil a pokračoval ve své noční pochůzce po chodbách rodinné pevnosti. Držel se stínů při jedné straně a rukou přejížděl po hladkém bílém povrchu paladriové stěny. Pozoroval vypouklý střed a jemné modré světlo poblíkávajících databandů ve výši ramen a kotníků. Kdykoli by mohl zůstat stát a položit modrému pásku světla nějakou otázku. Mohl by se zeptat téměř na cokoli. Netrvalo by ani okamžik, než by dostal odpověď. Ale na otázky, které Rhoneho trápily ze všeho nejvíc, by mu stroj odpovědět nedokázal. Ne, v tuhle chvíli mu modravé světlo jen svítilo na cestu.

Zpoza rohu vyjel bot ne větší než Rhoneho bota. Pospíchal někam se vzkazem, který držel v natažených kovových kleštičkách. Ten vzkaz nemohl být určen nikomu jinému než Rhoneho matce. Anebo snad jeho veledůležité sestře. Když bot spatřil Rhoneho, jak dřepí vedle dolního modrého pásku světla, s vysokým kvíknutím se zastavil.

Chvilku stál na místě, jako by váhal.

Pak drobný kovový tvoreček obezřetně couvnul o kousek zpátky, ještě jednou se zastavil a znovu s cvrlikáním vyrazil do sálu za Rhoneho zády, kde se odehrávala ta velkolepá hostina.

Rhone se kysele ušklíbl.

Dokonce i nemyslíci boti věděli, že se nevyplácí plést se do cesty Rhonemu Imurivovi. Jako by se zvěsti o jeho posledním přečinu už donesly až mezi nejnižší služebníky žijící uvnitř ledové pevnosti Oranitu.

Možná neměl minulý týden kopat do toho dotěrného bota, který se mu připlétl pod nohy. Sice si to nevybavoval, ale byl si jistý, že se na chvíli nechal zcela ovládnout vztekem. Něco v něm, nějaká pokřivená část jeho duše, si vychutnávalo ten pohled, jak malý bot letí vzduchem a pak s ošklivým křupnutím naráží do jedné z paladriových stěn ve východním křídle. S morbidní fascinací přihlížel, jak se bot za přesmutného cvrlikání hrouť k zemi. Svůj osud neměl ani zdaleka ve vlastních rukou, ale aspoň byl pánem nad bytím a nebytím těchhle pitomých kovových strojů.

I tak se cítil trochu provinile.

Rhone nakrčil obočí. Pevně semknul rty.

Ne. Nebyla to jeho vina.

Ten drobný tvor bez duše se proti němu neměl takhle stavět. A dvojnásob se provinil tím, že ho vyrušil, zrovna když si četl, a to ještě z toho nejhlupejšího důvodu.

Rhone toho dne nechtěl hrát d'jaryek se svou sestrou – nestál o to ani předešlý den, ani ten následující. Ve strategických hrách jako d'jaryek byla Altais nemilosrdným protivníkem. A Rhone se nechtěl pouštět do bitev, které nemohl vyhrát.

Neměl ani náladu s velkorysým úsměvem přijmout porážku. Nebyl jako otec.

Ne, nikdy nebude jako otec.

Nikdy se nestane takovým bláznem, aby spokojeně stál ve stínu větších žen.

S hlavou plnou podobných myšlenek si najednou uvědomil, že ho vlastní nohy nesou k hernímu sálu. Na měkkých podrážkách našlapoval tiše, téměř neslyšně. Upravil si platinovou sponu tmavě modrého pláště a urovnal složité záhyby látky. Nosil plášť přes levé rameno způsobem, který byl spíše arChajcký. Působil jako připomínka už dávno ztraceného impéria.

Když Rhone naposledy zahrnul za roh, zůstal stát. Posuvné dveře do herního sálu byly maličko pootevřené – sotva dost na to, aby jimi prostrčil ruku – a zevnitř se linulo tlumené světlo, jen zářivá stužka táhnoucí se od stropu k podlaze.

Rhone zaujatě vykročil vpřed.

Dotkl se ovládacího panelu a dveře se otevřely úplně. Světlo uvnitř rázem zesílilo, jako když temnou noční oblohu protne blesk.

Rhone automaticky zvedl ruku, aby si chránil tvář před palčivou září. Jakmile si jeho oči přivykly, rozhlédl se a viděl kolem sebe okrouhlou místnost, ve které si se sestrou jako děti často hrávali. Stěny bývaly stejně zářivě bílé jako chodby.

Ale dnes tu na Rhoneho čekal jiný pohled.

Holografické pobřeží v dále omývaly vlny. Na blankytně modrém nebi zářilo slunce. Písek pod jeho nohama a po celém sále byl křišťálově bílý a zářil jako nespočetné množství malých drahokamů. Rhone se prošel po místnosti. Ptáci, kteří vyhynuli už před tisíci let – krákorající racci s dlouhými zobáky a krémovým peřím –, mu přelétali nad hlavou a jejich obrazy byly tak čisté a jasné, že Rhone málem podlehl nutkání natáhnout ruku a nabídnout jim holografický ždíbec jídla.

I ve vzduchu visela výrazná, slaná vůně jako z jiného světa.

„Tohle bylo naše oblíbené místo,“ ozval se za ním jemný hlas.

Rhone se neohlédl, jen zavrtěl hlavou. „Tvoje. Moje ne.“

„Tobě se tu nelíbilo?“ Pomalu se k němu blížily kroky.

„Já měl raději tu sopku.“

Zvonivý ženský smích se ozvěnou odrazil od vzdáleného pobřeží. „Lháři.“

V tu chvíli se Rhone ohlédl přes rameno a na čele se mu objevily vrásky. „Jak jsi věděla, že sem přijdu, Altais?“

Jeho sestra lehkým, elegantním krokem došla až k němu.

Úsměv dokázal její tvář úplně proměnit. Měla hravý výraz, který Rhone nedokázal napodobit, ať se snažil sebevíc, přestože si jinak byli tak podobní. Altais měla stejně tmavé vlasy a bledou pleť, i jeho husté obočí a ostře řezané lícní kosti.

Ale to, co na jeho tváři působilo drsně, vypadalo na té její líbezně.

Protože neměl co říct, rozhodl se Rhone trochu provokovat. „Vzala sis šaty?“ zeptal se a nakrčil obočí. „Tak to je něco.“

„A proč?“ Založila si ruce na prsou a náramek na jejím levém zápěstí ožil odrazy holografického slunce.

„Vypadáš jako šašek.“

Altais si odfrkla a prstem ukrytým v rukavici si poklepávala na rameno. „Je jedno, jestli si obléknu šaty, brnění nebo vůbec nic. Stejně dokážu porazit každého, kdo se opováží mě vyzvat.“

„Šaty nosí jen potouchlé pitomé holky,“ ušklíbl se Rhone posměšně. „A zkus mi říct, že to není pravda.“

„Radši budu potouchlá a pitomá holka než takový kyselý kluk jako jsi ty,“ odsekla. „A kromě toho se mi ta barva líbí.“ Zatočila se na místě a sukně kolem ní zavířila. Celé šaty se rozehrály v barvách duhy. Rhone tu látku poznával. Patřila mezi to nejdražší, co se dá koupit – speciální cynehedvábí spředené z vláken posetých miniaturními zrcátky, dokonce tak drobný-

mi, že prostým okem nebyly vidět. Příliš mnoho zrcátek na to, aby je kdokoli počítal.

Když se Altais dotočila, zamířila blíž k akvamarínovým vlnám. Barvy moře se začaly přelévat na její šaty a nabíraly stále intenzivnější odstíny, až se staly dokonalou protiváhou odlesků zapadajícího slunce.

Najednou zase vypadala víc jako malá holka než jako následnice trůnu Oranitu.

Rhonemu se konečně rozsvítilo. „Chceš na ty šaty na matčině večírku ulovit chlapa?“

„Prosím?“

„Protože jestli ano, tak bys měla vědět, že to nevyjde.“ Ačkoli se Rhone snažil, stejně to znělo malicherně.

Altais se na něj smutně zadívala. „Proč jsi dnes večer tak protivný, Rho?“

Někde blízko srdce pocítil bodnutí lítosti, ale zároveň ho uráželo, že s ním mluví tak soucitně. „Nikdy ses nechtěla vdávat. A když vidím tenhle odporný oděv, zdá se mi, že nemůže sloužit jinému než podobně odpornému účelu.“

Jeho sestra na zlomek vteřiny zklamaně svěsila ramena, ale pak se zas hrdě napřímila. „Je mi jen šestnáct. Nikdo mě nenutí do vdávání. Ani matka by s tím nesouhlasila.“

„To říkáš ty...“ Rhone našel pevnou půdu pod nohama. Něco, čím by mohl své obvykle tak sebejisté sestře trochu zatopit. A nehodlal se té výhody jen tak vzdát. „Ale matriarchát přejde na tebe – na nejstarší z dcer rodu Imuriv. Jednou se budeš muset provdat, abys zachovala rodovou linii.“

„Nejsem nejstarší Imuriv,“ zabručela Altais a kývla na něj, „ale jsem *jediná* dcera rodu Imuriv.“

„Což je fakt, který mi byl připomínán snad už od narození. A také břímě, o které bych rozhodně nestál.“ Snažil se, aby to

znělo soucitně, ale tón hlasu, který zvolil, nezněl ani jemu samotnému moc upřímně.

„Buď rád, že tě to minulo, Rhone Valteo Imurive. Jinak bys to možná byl ty, kdo by teď musel nosit pitomé šaty.“

Po jeho rtech přelétl náznak úsměvu. „To by skutečně byl osud horší než smrt.“

„Nebo snad v sobě chováš tajnou vášeň pro módu,“ řekla a oplátila mu úsměv. „V tom případě se můžeš modlit, aby mě v brzké budoucnosti zasáhla nějaká tragédie.“ Altais přistoupila blíž. „Pokud by se to stalo, přísahám při čtvrté hvězdě, že ti ty šaty odkážu.“

Rhone si odfrkl, skoro se zasmál. Ve chvílích, jako byla tahle, si vybavoval, jak blízci si kdysi byli. S jakou lehkostí se jako děti špičkovali. Kolik toho měli společného. Tolik vzpomínek. „To samo o sobě by byl pádný důvod, proč si přát tvou smrt.“

„Opatrně, Rho,“ zašeptala a zadržela smích. „Kdyby tě někdo slyšel, mohli by tě nařknout ze zrady.“ Její poslední slovo se odrazilo od holografického modrého nebe. Když se k nim od okrouhlého stropu sálu sneslo zpět, doprovázel ho křik ptáků.

Altais se začervenala. Její pohled sklouzl stranou.

Přestože to jeho sestra řekla se zjevnou nadsázkou, její slova v něm vyvolala úplně jiný obrázek.

Obraz krve a ohnivé pomsty.

Babička.

„Opatrně, Altais,“ zamumlal Rhone. „Když Imuriv pronese takové slovo, je to příslib blížící se zkázy.“ O krok ustoupil, skoro potěšen z toho, jak jeho sestra náhle zbledla.

Rhone vystřízlivěl, představa té blížící se zkázy v jeho myšlenkách rychle nabyla konkrétního tvaru. „Jeden bot matce před chvílí doručil vzkaz. Neproslychá se něco o tom povstání na planetách kolem východního kvadrantu systému Byzana?“